

וכל עושי רשעה OR וכל הרשעה

During the course of studying תפלת שחרית we have learned that reaching for a סידור upon entering a בית הבנסת involves more than choosing a נוסח. It also involves choosing which words to recite in a תפלה. We face that choice every day when we recite ברוך. Are we going to recite בפי עמו or בפיה עמו? The ברכה of ולמלשינים requires us to make another decision: Are we going to recite וכל הרשעה or וכל עושי רשעה? Here are several current versions of the ברכה:

- נוסח אשכנז-ולמלשינים אל תהי תקוה וכל הרשעה כרגע תאבד וכל אויביך מהרה יכרתו והודים מהרה תעקר ותשבר ותמגר ותכניע במהרה בימינו. ברוך אתה ה' שובר אויבים ומכניע זדים.
- נוסח ספרד-ולמלשינים אל תהי תקוה וכל המינים כרגע יאבדו וכל אויבי עמך מהרה יכרתו והודים מהרה תעקר ותשבר ותמגר ותכלם ותשפלים ותכניעם במהרה בימינו. ברוך אתה ה' שובר אויבים ומכניע זדים.
- מנהג הספרדים- ולמלשינים אל תהי תקוה וכל המינים וכל הזדים כרגע יאבדו וכל אויביך וכל שונאיך מהרה יכרתו וכל עושי רשעה מהרה תעקר ותשבר ותכלם ותכניעם במהרה בימינו. ברוך אתה ה' שובר אויבים ומכניע זדים.
- סידור עבודת ישראל- ולמלשינים אל תהי תקוה וכל עושי רשעה כרגע יאבדו וכולם מהרה יכרתו והודים מהרה תעקר ותשבר ותמגר ותכניע במהרה בימינו. ברוך אתה ה' שובר אויבים ומכניע זדים.

The theme of the ברכה changes significantly depending on whether we recite וכל הרשעה or וכל עושי רשעה. Is it a ברכה that decries evil or those who commit evil? The difference is best illustrated from the following גמרא:

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף י' עמ' א'-הנהו בריוני דהוו בשבבותיה דרבי מאיר והוו קא מצערו ליה טובא, הוה קא בעי רבי מאיר רחמי עלויהו כי היכי דלימותו. אמרה ליה ברוריא דביתהו: מאי דעתך? - משום דכתיב: (תהלים ק"ד) יתמו חטאים, מי כתיב חוטאים? חטאים כתיב! ועוד, שפיל לסיפיה דקרא: ורשעים עוד אינם, כיון דיתמו חטאים - ורשעים עוד אינם? אלא, בעי רחמי עלויהו דלהדרו בתשובה - ורשעים עוד אינם. בעא רחמי עלויהו והדרו בתשובה.

Rabbi Aryeh Leib Frumkin in his commentary to סדר רב עמרם גאון provides the following from the גר"א: לפי שאי אפשר לקלל בדרך כלל כי אין צדיק: בארץ שלא יחטא. וישנן גם כן שיחזרו בתשובה.

Others quote from the following מדרש:

מדרש הנעלם פ' וירא ק"ה ע"א- ואמר רב: אסור לו לאדם להתפלל על הרשעים שיסתלקו מן העולם שאלמלא סלקו הקב"ה לתרח מן העולם כשהיה עובד עבודה זרה לא בא אברהם אבינו לעולם; ושכתי

1. This version of the ברכה is found in a line of סידורים including the סידור הירש. Rabbi Zeligman Baer in his commentary to his סידור עבודת ישראל expresses reservations about reciting these words.

ישראל לא היו; והמלך דוד ומלך המשיח והתורה לא נתנה; וכל אותם הצדיקים והחסידים והנביאים לא היו בעולם.

The hope that **רשעים** will do **תשובה** is probably what influenced the composers of the following version of the **ברכה** to choose their wording:

מנהג ארץ ישראל – למשומדים אל תהי תקוה **אם לא ישובו לתורתך הנצרים והמינים כרגע יאבדו וימחו מספר החיים ועם צדיקים אל יכתבו**. ברוך אתה ה' מכניע זדים.

Rabbi Aryeh Leib Frumkin in his edition of the **סדר רב עמרם גאון** indicates that he found a manuscript that contains the following version of the **ברכה**:

ולמשומדים אל תהי תקוה **אם לא ישובו לבריתך והמינים יכלו כרגע, וכל אויבנו ומשנאינו מהרה יכרתו ומלכות זדון מהרה תעקר ותשבר ותכניע בימינו**. ברוך אתה ה' שובר אויבים ומכניע זדים.

Given the possibility that **רשעים** will do **תשובה**, why does the **ברכה** still contain other **וכל אויביך מהרה יכרתו והזדים מהרה תעקר ותשבר ותמגר ותכניע במהרה**; i.e. **קללות**? Perhaps we need to ask: who are the **זדים** and **מלכות זדון**? **פירושי סידור התפילה לרוקה [נה] השיבה שופטינו עמוד שמב' – ומלכות זדון אדום הרשעה**.

There is only one group of **רשעים** about which we can utter such **קללות** with impunity; i.e. **עמלק**. Is **אדום** synonymous with **עמלק**? That equation is the subject of debate. The composer of our **ברכה** may believe that they are synonymous in line with the following:

שׁוֹת קוֹל מִבֶּשֶׂר חֶלֶק ב' סִימָן מִב' ד"ה וְלִעֲנִין זֶה – וּבִמְדַרְשׁ תִּנְחֹמָא פ' תִּצַּא סִימָן ט': זָכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עֲמֹלֵק. אָמְרוּ יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי הַקִּבְיָה לֵנוּ עָשָׂה, וְלֶךְ לֹא עָשָׂה? הֲהִ"ד זָכוֹר ה' לִבְנֵי אָדוּם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם, וְכו'. . . עוֹד שֵׁם סִימָן י"א: כֹּתוּב אֶחָד אֹמֵר תִּמְחָה אֶת זָכוֹר עֲמֹלֵק וְכֹתוּב אֶחָד אֹמֵר כִּי מְחָה אִמְחָה, עַד שֶׁלֹּא פָשַׁט יָדוֹ בְּכֶסֶף תִּמְחָה, כִּשְׁפָשַׁט יָדוֹ בְּכֶסֶף מְחָה אִמְחָה, אִפְשָׁר בֶּשֶׂר וְדָם יִכּוֹל לִפְשׁוֹט יָדוֹ בְּכֶסֶף שֶׁל הַקִּבְיָה? אֵלֵא ע"י שֶׁהַחֲרִיב יְרוּשָׁלַיִם שִׁכְתוּב בָּהּ בַּעַת הַהִיא יִקְרָאוּ לִירוּשָׁלַיִם כֶּסֶף ה', לִפְיֶכֶךְ מְחָה אִמְחָה, וְנֹאמַר כִּי יָד עַל כֶּסֶף – מְלַחְמָה לָהּ! וְזֶה דְבַר חִידוּשׁ לֹאמַר עַל עֲמֹלֵק שֶׁהַחֲרִיב יְרוּשָׁלַיִם וְלֹא נִמְצָא כֵן בְּשׁוֹם מְקוֹם בְּדַבְרֵי הַנְּבִיאִים וּבְדַבְרֵי חו"ל רַק עַל אָדוּם וְלֹא עַל עֲמֹלֵק, וְהַמְדַרְשׁ תִּנְחֹמָא מְחִית לָהּ בְּחֵדָא מְחֵתָא.

That this **ברכה** may include a reference to the destruction of **עמלק** explains the following: תלמוד בבלי מסכת מגילה דף יז' עמ' ב' – ומה ראו לומר קיבוץ גלויות לאחר ברכת השנים? דכתיב (יהזקאל ל"ו) ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשא לועמי ישראל כי קרבו לבוא. וכיון שנתקבצו גלויות – נעשה דין ברשעים, שנאמר: (ישעיהו א') ואשיבה ידי עליך ואצרף כבר סיניך; וכתיב (ישעיהו א') ואשיבה שפטיך כבראשנה. וכיון שנעשה דין מן הרשעים – כלו המינים, וכולל זדים עמהם, שנאמר: (ישעיהו א') ושבר פשעים וחטאים יחדו.

This **גמרא** may be a basis to argue that when **אנשי כנסת הגדולה** composed **עשרה עשרה** they felt obligated to include a reference to the destruction of **עמלק** within the **ברכה** of **עמלק**. Why would they include a reference to the destruction of **עמלק**? Based on the Biblical requirement of: **זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים**. **ברכת המינים** was then moved to **ברכת המינים** after the composition of **עמלק**.

TRANSLATION OF SOURCES

א' עמ' א' תלמוד בבלי מסכת ברכות דף י' עמ' א' - There were once some highwaymen in the neighborhood of R. Meier who caused him a great deal of trouble. R. Meier accordingly prayed that they should die. His wife Beruria said to him: On what basis did you conclude that such a prayer is permitted? Because it is written Let Chotim cease? Is it written Chotim? It is written Chata'Im! Further, look at the end of the verse: and let the wicked men be no more. Since the sins will cease, there will be no more wicked men! Rather pray for them that they should repent, and there will be no more wicked. He did pray for them, and they repented.

ג' נ' א' - Do not recite: V'Chol Osei Rish'A. It is inappropriate to curse others since there is no one on Earth who has not sinned. Also the sinners may yet repent and do Teshuvah.

א' ע"א - Rav said: it is prohibited to pray that the evil doers should be removed from this world. Had G-d removed Terach, father of Avrohom, while he was an idol worshiper, Avrohom our father would have not been born; the Twelve Tribes would have never come into existence; nor would King David and his descendant the Moschiach. The Torah would have not been given and all the righteous people and prophets would have never existed.

ב' ע"ב - Malchut Zadon is Edom, the evil one.

א' ע"ג - In Midrash Tanchuma, Parsha Ki Taitzai, Siman 9: Zechor Eis Asher Asa Lecha Amalek. Bnei Yisroel said to G-d: the verse says: Lanu Asa (to us they did), O'o'Licha Lo Asa (but did they not do to You as well)? That is the basis for the verse: Zechor Hashem Livnei Edom Es Yom Yerushalayim, etc. . . . Also there is Siman 11: In one verse it is written: Timcheh Es Zecher Amalek (we must eradicate Amalek's name) while in another verse it says: Ki Mocho Emche (that G-d will eradicate Amelek). The two verses teach us that until Amelek raised his hand against G-d's seat, it was the Jews' responsibility to eradicate Amalek; but once Amalek raised his hand against G-d's seat, it became G-d's responsibility to eradicate Amalek. Is it possible that a human being can threaten G-d's place? By destroying Jerusalem as the verse says: at that time, they will call Jerusalem the place of G-d, therefore G-d took on the responsibility of eradicating Amalek. It is further based on the verse: G-d put his hand upon his throne and declared war on Amalek. By claiming that Amalek destroyed Jerusalem, the Midrash Tanchuma is introducing a new idea. This idea is not found among the words of the prophets nor in the words of Chazal. You find sources in which Edom is blamed for destroying Jerusalem but there are no sources that blame Amalek. It is the Midrash

Tanchuma that states the original thought that Edom and Amalek are one and the same.

תלמוד בבלי מסכת מגילה דף יז עמ' ב' — What was their reason for mentioning the gathering of the exiles after the blessing of the years? — Because it is written, But you, O mountains of Israel, you shall shoot forth your branches and yield your fruit to your people Israel, for they are at hand to come. And when the exiles are assembled, judgment will be visited on the wicked, as it says, And I will turn my hand upon you and purge away your dross as with lye, and it is written further, And I will restore your judges as at the first. And when judgment is visited on the wicked, transgressors cease, and presumptuous sinners are included with them, as it is written, But the destruction of the transgressors and of the sinners shall be together, and they that forsake the Lord shall be consumed.

SUPPLEMENT

Is there a requirement to remember each day the incident with עמלק?

רמב"ם הלכות מלכים פרק ה' הלכה ה'—כן מצות עשה לאבד זכר עמלק, שנאמר תמחה את זכר עמלק, ומצות עשה לזכור תמיד מעשיו הרעים ואריבתו, כדי לעורר איבתו, שנאמר זכור את אשר עשה לך עמלק. מפי השמועה למדו זכור בפה לא תשכח בלב, שאסור לשכוח איבתו ושנאתו.

ערוך השולחן אורח חיים סימן ס סעיף ד—ודע דזכירות אלו יש שאומרים אותם אחר התפלה ונדפסו בסידורים ששה זכירות; זכירת יציאת מצרים, זכירת מתן תורה, זכירת עמלק, זכירה דהקצפה, זכירת מרים, וזכירת שבת. ואינו אלא הידור בעלמא דלא מצינו בגמרא ובפוסקים חיוב זכירות אלו רק זכירת יציאת מצרים הוא חיוב בכל יום ערב ובוקר מדאורייתא. וזכירת עמלק הוא חיוב מדאורייתא לקרא פעם אחת בשנה. ולכן קי"ל דפרשה זכור היא מן התורה כמו שיתבאר בסי' תרפ"ה. וזכירת שבת היא חיוב בכל שבת לזכור בתפלה ובקידוש כדדרשינן זכור את יום השבת, זכרהו על היין. אבל שארי הג' זכירות לא מצינו חיוב כלל להזכירם [עיי' מג"א ססק"ב ודוחק דאם התורה חייבה להזכירם אין לנו להביט על הגנאי ועוד למה זכירת יצ"מ פעמים בכל יום וזכירת עמלק פעם אחת בשנה וזכירת שבת בכל שבת]:

שולחן ערוך אורח חיים סימן ס' סעיף ג'—סדר הברכות (ברכות קריאת שמע) אינו מעכב, (ב) שאם הקדים שנייה לראשונה יצא ידי חובת ברכות. מגן אברהם סימן ס' ס"ק (ב) שאם הקדים – ואף ע"ג דאינה פותחת בברוך וכל ברכה שאין בה מלכות אינה ברכה מ"מ כיון דנתקנה סמוכה לחברתה אף כשקורא אותה בפ"ע אין בה שם ומלכות [כ"מ] ובתשו' הרשב"א סימן שי"ז כתב הטעם משום דהוי ברכה קצרה וצ"ע וע' בטור סי' ו': איתא בכוונות ובכתבים והזכירות הללו הם מצות עשה. לכן כשיאמר ובנו בחרת יזכור מתן תורה, וקרבתנו—מעמד הר סיני, לשמך הגדול—מעשה עמלק שאין השם שלם, להודות לך—הפה לא נברא רק להודות ולא לדבר לשון הרע וזהו זכירת מעשה מרים, וזכרתם את כל מצות ה' זהו שבת ששקולה כנגד כל המצות. וכשיאמר והביאנו לשלום מארבע כנפות הארץ יניח הכנפות של הטלית שעל כתפיו ליפול למטה עכ"ל, ובילקוט פ' בחקותי מביא ג"כ זכור את אשר הקצפת את ה' אלקיך במדבר וגו' זכור בפה ע"ש בשם ספרי. ונ"ל שיזכור זה כשיאמר באהבה לאפוקי באותו פעם לא היו אוהבין השם. וצריך טעם למה תקנו לקרות פ' עמלק מה שלא תקנו בזכירות אחרים עססי' תרפ"ה וי"ל דמתן תורה יש לנו הג עצרת וה"ה שבת

ומעשה מרים ומעשה עגל לא תקנו מפני שהי' גנותן של ישראל:

שו"ת יוסף אומץ סימן כג ד"ה יתן אומר-יתן אומר המבשרות. בענין חיוב הזכירות. –שאלה בלמדי משפטי צדקך בקונטרס מורה באצבע ראיתי שכתב לכוין באמן יהא שמיה רבא למחות זכר עמלק וכן שמעתי משם הרב האר"י ז"ל שקודם ק"ש באומרו וקרבתנו מלכנו יזכור מעמד הר סיני לשמך הגדול יזכור שאין השם שלם עד שימחה זכר עמלק להודות לך יזכור מעשה מרים וכו' ומאחר שכן אמאי אכפל בריש צפורן שמיר לומר שהוא מקיים הזכירות ואתו מביניא הני תלתא דאמרן וכיוצא. וגם אמאי לא כתב שיכוין באומרו וקרבתנו מלכנו כמדובר מפי כבוד האר"י ז"ל נא יאר פניו אתנו ושכמ"ה.

תשובה מאן דבעדק אמת תפסיה. תורה וגדולה לא פסיק גרסיה. בחירי רצתה נפשי נר"ו. דרך מצותיך ארוץ. מה שדקדקת עלי שלא כתבתי לכוין באומרו וקרבתנו וכו'. ידיד נפשי לא כתבתי בקונטרס זה אלא קצת מן הקצת קרי חדא ופרי תלת כי כך היא המדה לקצר להמון ישראל ויספיק מעט צרי ומעט דבש. ואם יחזיקו ביראת ה' הם מעצמם ירוצו ולא ייעפו לבקש כמה ספרים ותתענג בדשן נפשם. ועוד כי זה לכוין באומר וקרבתנו וכו' נדפס בקצת סדורי אמשטרדאם. ויניציא. והם מפורסמים. ובהיותי בוחר בקצור אמרתי לא אזכור מה שגלוי ביד כל אדם. ומה שכתבת ידידי דהא תו למה לי שכתבתי הזכירות במצוות שמקיים האדם בתפלה. דע דאמרו במגילה דף י"ח דזכור בפה ואל תשכח בלב. והכי אמרינן בספרא ריש פרשת בחקותי על זכירת שבת ועל זכור אשר הקצפת ועל זכור אשר עשה למרים וזכור דעמלק על כל א' יכול בלב ת"ל וכו' הרי שכחת לב וכו' זכור שתהא שונה בפיד. ולמדנו דזכירות אלו צריך לזכור בפה ובלב. וכן ראיתי להרמב"ן בסוף העשין הוא היה מונה המ"ע =המצוות עשה= ששכח הרמב"ם ובכללן מצוה ז' כתב נצטוינו לזכור בפה ולהשיב אל לבנו מה שעשה יתעלה למרים וכו' ושנינו בספרא זכור אשר עשה ה"א למרים יכול בלבך וכו' ע"ש והוא לשון ספרא פרשת בחקותי שהבאתי. גם הרמב"ם בעשין קפ"ט כתב על זכירת עמלק בפה ובלב ע"ש וברייתא דספרא הנז' נעלמה מהרב מופת הדור מהרח"א ז"ל כמו שכתבתי בספר הקטן דברים אחדים דף ק"י ומשם בארה.

וראיתי במכתב לאחד מגדולי דורנו שכתב דרבינו האר"י ז"ל התקין לכוין הזכירות האמורות לקיים זכור בפה והביא מ"ש במג"י ומ"ש הרמב"ן בזכירת מעשה מרים דמוכח דצריך לזכור בפה וזאת היתה לרבינו האר"י ז"ל כדי לקיים זכור בפה זהו תורף דבריו. ולי ההדיוט בזה לא יצא י"ח זכור בפה שהרי באומרו לשמך הגדול וכיוצא אינו זוכר בפה אלא חושב בלבו אותה זכירה אבל בפיו אינו אומר כי אם דבור דהלב מביין שיש בו רמז לאותו זכירה. ואני בעניי נ"ל דלא כיוין רבינו האר"י לזה כי אם שבזה יזכור בלבו הזכירות האלה.

להבין את התפלה

אך לקיים זכירה בפה צריך לומר בפירוש בפה ענין עמלק הרשע על דרך שתקנו לקרות פרשת זכור ועל דרך שמזכירין יציאת מצרים (פרשת) [בפרשת] יציאת.

ומכלל הדברים אתה תשמע דאשר דקדקת עלי דלמה הוצרכתי לומר בפירוש הזכירות מאחר דמקצתן כבר אנו מכוונים באומרנו וקרבתנו מלכנו. לא דק דצריך לזכור בפה ובלב כמדובר. וראיתי אנשים צדיקים יראי אלקים שבכל יום קורין פרשת זכור אחר תפלה ומנהג יפה הוא ומה גם לפי מאמר רז"ל שהביא רבינו הרקח סימן רל"ד ובדרושים הארכתי אני הדל בס"ד. שוב ראיתי שכ"כ הרב של"ה דיש לומר כל יום פרשת זכור ע"ש.

שו"ת אגרות משה חלק או"ח ה סימן ד ד"ה מג"א ס"ק-מג"א ס"ק ב', איתא בכוונות ובכתבים והזכירות הללו (בברכות ק"ש) הם מצוות עשה. לכן כשיאמר וכו' להודות לך, (יזכור דהפה) לא נברא רק להודות ולא לדבר לשון הרע, וזהו זכירת מעשה מרים וכו'. וצריך טעם למה תיקנו לקרות פרשת עמלק, מה שלא תיקנו בזכירות אחרים. וי"ל דמתן תורה יש לנו חג עצרת, וה"ה שבת, ומעשה מרים ומעשה עגל לא תיקנו מפני שהיה גנותן של ישראל.

לכאורה פשוט שבלימוד האיסור דלשון הרע לא יצא הזכירה. דהמצווה נאמרה שנזכור מה שעשה למרים, שהוא שאף מרים נענשה על חטא לשון הרע שנלמד שיש עונש חמור דצרת, ושאף מרים נענשה על שדברה רק באחיה שלא הקפיד, וכל שכן על לשון הרע חמור על אלו שמקפידין, וזה ליכא בזכירת האיסור. אבל כוונת המג"א שבת יבות להודות לך יחשוב גם זה שנענשה מרים.

ומה שתירין דעל זכירת מרים ומעשה העגל לא תיקנו מפני גנותן של ישראל וגנות מרים הנביאה, לכאורה כיון שחייבין להזכיר, וזכירה הוא בציבור לא שייך לתרץ זה. וגם מה שייך לשון תיקנו, הא פרשת זכור הוא מדאורייתא.

ואולי הוא משום דיוצאין בזה גם כשקורין בפרשת השבוע שנזכר עמלק, וכן בכל הזכירות. וכן משמע במג"א ריש סימן תרפ"ה, ומצאתי כן בספר תורה תמימה ריש פרשת זכור. ומה שסגי בפעם אחת בכל שנה, נראה פשוט משום שעד שנה נזכר ויותר משנה נחשב שכחה, וכדדרשי חז"ל במקום אחד (ברכות נ"ח ע"ב אמר רב אין המת משתכח מן הלב אלא לאחר שנים עשר חודש) מאסמכתא דנשכחתי כמת מלב. אבל מכל מקום תיקנו שבת מיוחד לזכירת עמלק, והוקשה למג"א למה לא תיקנו שבת מיוחד לכל הזכירות. ותירץ שלמתן תורה הא איכא חג עצרת שקורין בייחוד, ולשבת, הא עצם כל השבתות הוא כזכירה ואין צריך שבת מיוחד להקריאה, וסומכין על הפרשיות שנזכר בהם שבת. ונשאר קושיא על

מרים ומעשה העגל על מה שלא תיקנו שבת מיוחד. ועל זה תירץ שפיר משום שהוא גנותן של ישראל. ומה שזכירת יציאת מצרים הוא שלא בספר תורה וביחיד, כיוון שהקרא נאמר שכל יחיד יזכיר בכל יום ובכל לילה לא שייך ממילא ספר תורה שהוא רק בעיבור.